

21 Niedziela Zwykła, godzina 12.00

OBRZĘD POŚWIĘCENIA KOŚCIOŁA,
w którym już stale sprawuje się Służbę Bożą,
celebrowany przez
BISKUPA KAZIMIERZA ROMANIUKA
BISKUPA SENIORA WARSZAWSKO-PRASKIEGO

KOMENTARZE LITURGICZNE

1. PRZED ROZPOCZĘCIEM OBRZĘDÓW WEJŚCIA

Przed rozpoczęciem liturgii i podczas procesji na wejście biją dzwony.

W tym czasie w świątyni komentator przygotowuje zgromadzonych do udziału w liturgii. Dopiero po jego wprowadzeniu rozpoczyna się śpiew na wejście.

Komentator mówi:

„Oto dzień, który Pan uczynił, radujmy się nim i weselmy!” – oto nadszedł dzień długo oczekiwany i upragniony, dzień poświęcenia kościoła. Do tego wydarzenia zmierzała prawie dwudziestoletnia historia tego miejsca. W 1996 roku powstał Komitet Budowy Kościoła, a dwa lata później poświęcono fundamenty świątyni. Pierwszy Ordynariusz Diecezji Warszawsko-Praskiej Biskup Kazimierz Romaniuk 29 czerwca 2003 roku erygował parafię mianując pierwszym proboszczem ks. Justyna Ziemińskiego.

Dziś biskup Kazimierz Romaniuk, otoczony duchowieństwem i wiernymi, dokona liturgicznego aktu poświęcenia kościoła, czyli jego konsekracji.

W uroczystym obrzędzie oddamy Bogu na wyłączną własność ten budynek, aby był miejscem Jego szczególnego przebywania z nami; miejscem, gdzie będzie do nas mówił i udzielał łaski, przyjmując nasz hołd i wysłuchując błagań.

Zjednoczmy nasze serca w modlitwie, prosząc, aby wszyscy, którzy wznosili ten kościół oraz ci, którzy będą się w nim gromadzić, doświadczali bliskości Boga i poznawali Jego miłość. Niech Pan sprawi, byśmy dzięki temu doszli kiedyś do domu „nie ręką ludzką zbudowanego” – niebieskiego Jeruzalem, gdzie będziemy oglądać Boga twarzą w twarz.

2. PO POWITANIU

Po powitaniu, przed znakiem krzyża i pozdrowieniem liturgicznym:

Liturgię rozpoczyna obrzęd pobłogosławienia wody i pokropienia nią zgromadzonego ludu oraz nowego ołtarza. Woda, która oczyszcza z brudu grzechu i jest znakiem życiodajnej łaski, wypłynęła z przebitego boku Zbawiciela. Teraz Pan wyprowadza ją ze skały ołtarza, byśmy mogli czerpać w obfitości z Jego niezmiernego miłosierdzia.

3. PRZED LITURGIĄ SŁOWA

Po kolekcje, kiedy już wszyscy usiądą:

Świątynia jest miejscem, w którym Bóg spotyka się ze swoim ludem, aby do niego mówić. Dlatego w kościele są dwa stoły, na których sam Pan przygotowuje dla nas pokarm, byśmy nie ustali w drodze. Na pierwszym – a jest nim ambona – otwieramy Księgę życia i karmimy się jej słowem.

Kiedy przed trzema tysiącami lat wybudowano w Jerozolimie pierwszą świątynię, król Salomon wypowiedział podczas jej poświęcenia modlitwę. Prosił w niej pokornie Boga, by „Zasiadający na niebieskim tronie” wybrał to miejsce na podnózek pod swoje stopy. Wiedział doskonale, że cały kosmos jest świątynią Stwórcy, który nie potrzebuje dla siebie mieszkania. To człowiek potrzebuje miejsca, w którym może spotykać się z Bogiem.

A wszystko po to, abyśmy sami – jak przypomni nam dzisiaj święty Piotr – byli żywą świątynią, w której Bóg pragnie przebywać. Ta duchowa świątynia wznosi się na „wybranym i drogocennym” kamieniu węgielnym, którym jest sam Chrystus zmartwychwstały. Z nim zespoleni przez wiarę i chrzest, niczym żywe kamienie, stajemy się „wybranym plemieniem, królewskim kapłaństwem i ludem Bogu na własność przeznaczonym”.

Niech więc dzisiejszej radości, płynącej z poświęcenia budynku sakralnego, towarzyszy szczęście, jakie było udziałem Zacheusza z Jerycha. Niech Pan nas oczyszcza i przychodzi do naszych serc ze swoim zbawieniem.

4. PRZED MODLITWĄ POŚWIĘCENIA

Po wyznaniu wiary, przed rozpoczęciem litanii do Świętych:

Rozpoczynają się obrzędy poświęcenia kościoła. Ksiądz Biskup wypowie modlitwę konsekracyjną, przez którą ta budowla zostanie oddana Bogu, na Jego chwałę. Usłyszymy w niej, że widzialny gmach jest znakiem niewi-

działnej świątyni, którą jesteśmy my – żywe kamienie Kościoła świętego – tworzący mistyczne ciało Chrystusa, którego On jest Głową. To miejsce jest święte, bo tutaj niebo łączy się z ziemią, sprawy Boskie ze sprawami ludzkimi.

Przystępując do uroczystej dedykacji, wzywajmy wstawiennictwa Świętych. Niech wspomagają nasze błagania i będą naszymi orędownikami przed tronem Najwyższego, ilekroć będziemy przywoływać ich pomocy.

5. PRZED NAMASZCZENIEM OŁTARZA

Po modlitwie poświęcenia, kiedy biskup zdejmuje ornat i nakłada gremiał:

Najważniejszym miejscem w świątyni jest ołtarz. Wyciosany z kamienia, oznacza Chrystusa, „który jest kamieniem węgielnym swojego Kościoła”. Na ołtarzu, jak na skale Golgoty, składana jest paschalna Ofiara Ciała i Krwi Zbawiciela. Przez nią zostaliśmy odkupieni i ona jest dla nas Najświętszym Sakramentem.

Ksiądz Biskup namaści ołtarz olejem krzyżma świętego. Olej ten jest znakiem Ducha Świętego, który sprawia, że sakramenty dokonują tego, co oznaczają. To właśnie tym olejem zostaliśmy naznaczeni na chrzcie i bierzmowaniu, aby przez nas Chrystus kontynuował swoją misję, i abyśmy na ołtarzu swojego serca składali Bogu duchową ofiarę, czyniąc całe życie wiecznym darem dla Niego.

Dwaj duchowni, delegowani przez Księdza Biskupa, namaszcza ściany kościoła w czterech miejscach na znak, że Kościół jest miejscem zwiastowania Dobrej Nowiny, przekazanej przez czterech Ewangelistów: Mateusza, Marka, Łukasza i Jana.

6. PRZED OKADZENIEM OŁTARZA I KOŚCIOŁA

Kiedy zakończy się śpiew towarzyszący namaszczaniu ścian świątyni, podczas umieszczania na ołtarzu kociołka z węglami do spalania kadzidła:

Na poświęconym ołtarzu Ksiądz Biskup spali kadzidło, bo jest to miejsce chwały i bliskości Boga. Wznoszący się ku górze dym kadzidła oznacza nasze modlitwy, które w tym świętym miejscu zanosimy do nieba, i które są miłe Bogu, jak zapach spalanych wonności.

Diakoni okadzą także nas i ściany kościoła. To my sami jesteśmy przecież świątynią Boga i Duch Święty w nas mieszka.

7. PRZED NAKRYCIEM I OŚWIETLENIEM OŁTARZA

Kiedy zakończy się śpiew towarzyszący okadzeniu ludu i świątyni, a wyznaczone osoby nakrywają ołtarz ceratą i obrusem:

Ołtarz jest stołem Wieczery Pańskiej, dlatego nakrywamy go białym obrusem. Tutaj uczniowie spotykają się ze Zmartwychwstałym, aby oświecał ich umysły – wyjaśniając Pisma – i prowadził ich drogą światłości. Jezus rzucił światło na życie i nieśmiertelność przez wielkanocną ofiarę. Ponawiamy ją na ołtarzu, ilekroć sprawujemy Mszę Świętą.

Przez uczestnictwo w sakramentach sami stajemy się światłością świata. Mamy promieniować tym nadprzyrodzonym światłem tak, aby ludzie widzieli nasze dobre czyny i chwalili Ojca, który jest w niebie. Niech blask prawdy, rozświetlający ten gmach, dociera do wszystkich ludzi, by każdy zamieszkał kiedyś w wiekuistej światłości.

8. PRZED LITURGIĄ EUCHARYSTYCZNĄ

Kiedy zakończy się śpiew towarzyszący zapalaniu świec w miejscach namaszczenia, przed rozpoczęciem liturgii eucharystycznej:

Eucharystia sprawowana pod przewodnictwem Księdza Biskupa to najuroczystsza część liturgii dedykacji kościoła. Jest ona najwymowniejszym znakiem jedności uobecnianej na ołtarzu Ofiary; jedności kapłaństwa i jedności całego Kościoła.

Do darów chleba i wina, które stanął się Ciałem i Krwią Chrystusa, dołączmy nas samych, naszą miłość i nasze cierpienie, a zwłaszcza ofiarę tych wszystkich ludzi, którzy wspierali duchowo i materialnie budowę tego kościoła.